

7 PAROS IKI PROJEKTO „TAPTI NULIU“ PRADŽIOS

BOSTONAS, MASAČUSETSO VALSTIJA

ŽMOGAUS DIDUMO VEIDRODIS – dėl kurio vestibulis atrodo šviesesnis ir erdvesnis – nusėtas senatvinėmis dėmelėmis, koroziniai nešvarumai margina sidabro amalgamą tartum šašai. Bet jis tenkina nebrangiai nuomojamų butų gyventojus – mokytojai, žemo rango valstybės tarnautojai, kepyklos šeimininkas ir šeši pensininkai tiesiog džiaugiasi, kad liftas dažniausiai neišėjęs iš rikiuotės. Prieš nerdami laukan, prieš siūbuodami į gatvę, kur išvaizdą kritiškai vertins bendrapiliečiai, jie gali stabelėti, apžiūrėti save, paskutinį kartą įsitikinti, kad apatinis sijono kraštelis neužsikabinęs už kojines, kelnių praskiepas užsegtas, smakro neišterliojusi dantų pasta, plaukai juokingai neišsidraikę, tualetinis popierius prie bato neprilipęs.

Jis praverčia ir vakare. Nuomininkams stengiantis nusipurtyti žvarbą, tvyrančią vėjuotose gatvėse, atsisagstant viršutinius drabužius, tuštinant pašto dėžutes, senasis veidrodis pirmasis leidžia jiems įvertinti dienos padarytą žalą.

Veidrodin instinktyviai pašnairuoja į vestibulį žengusi atvykėlė. Jame mato apie trisdešimt penkerių moterį trumpai kirptais lygiais juodais plaukais, pernai į madą grįžusiais didžiuliais akiniais,

ilgomis plačiomis kelnėmis ir sportbačiais, vėlyvam pavasariui tinkama, gerąja praėjusio sezono striuke, kuri dengia uoliai išlygintą juodą palaidinukę su kerojančių gėlių raštais. Jos išvaizda primena bibliotekininkės, kuria ir dirba, arba kaip šią įsivaizduoja kiti žmonės. Konservatyvi apranga liudija ją esant knygiaus tipo žmogumi, smulkmenos – karoliai su stambiu pakabučiu, nukarę dzingsintys auskarai, ant mažylio piršto užmautas žiedas su antspaudėliu – skelbia polinkį į nepriklausomumą ir savikliovą. Kur keliauja, atspėti neįmanoma: galbūt į kepinių mugę bažnyčioje, gal į protesto eitynes.

Ji atrakina savo pašto dėžutę, iškrapšto šūsnį laiškų, uždaro du-reles, spaudžia jas, kol pasigirsta automatinės spynos spragsėjimas, tik tuomet pastebi, kad savininko kortelė kiek persikreipusi, ir ją palygina.

DĖJŲ BUTAS NR. 10

Vardo nėra dėl svarbios priežastis. Jokios *Keitlinos*. Kam priklauso būstas, atskleidžia vien daugiskaita brūkštelėta pavardė: tebūnie tai viengungės gudrybė Nr. 273. Lydinti du šimtai septyniasdešimt antrąją, pagal kurią namo žygiuoja rankoje laikydama raktus (kaip ginklą). Ant pašto dėžutės arba prie telefonspynės užrašiusi „Keitlina Dėj“, prašytusi nemalonumų; kiekvienas palei duris praslenkantis šlykštūnas sužinotų, kad pastate gyvena viengungė, ir, tikėtina, imtų sukiotis aplinkui nusprendęs pažiūrėti, gal ją reikia išgelbėti, apiberti patyčiomis, pradėti persekioti, išdulkinti, nudobti.

Ji perverčia korespondenciją stovėdama prie šiukšliadėžės. Šlamštas. Šlamštas. Šlamštas. Šamškaita. Šlamštas. Šamškaita. Pagaliau... O Dieve. Va ir jis. Čia tikrai jis.

Ant voko atspausdinta: *Vidaus saugumo departamentas*. Kitoje pusėje jis netgi paženklintas sumautu *antspaudu*. Bet pats laiškas parašytas ant klaidingai prasto, valdžios institucijose naudojamo popieriaus, nors ji tikėjosi kvietimui į vestuves būdingos kokybės. Bet kokių atveju, tai kvietimas.

Projekto „Tapti nuliū“ beta versijos testavimas, perskaito ji eilutę vienam vienam lapelio viršuje. Žodžiai paryškinti ir pabrėžti.

Gerb. ponias Dėj,

sveikiname! Jūs įtraukta į dešimtuką asmenų, dalyvaujančių testuojant projekto „Tapti nuliū“ beta versiją, rengiamą bendrovės „Fusion Initiative“, kompanijos „WorldShare“ dukterinės įmonės, bendradarbiaujančios su JAV valdžia.

Pagal taisyklę, „Tapti nuliū“ beta versijos testavimas prasidės gegužės 1 d. 12.00 val. Tuo metu jūs ir dar devyni atsitiktinai parinkti dalyviai prašymuose pateiktu telefono numeriu gausite nurodymą: „Tapkite nuliū!“

Tą pačią dieną 14.00 val. jūsų vardas, fotografija ir adresas bus perduoti jungtinei „Fusion Initiative“ darbo grupei į „Fusion“ štabą Vašingtone, Kolumbijos apygardoje.

Per testavimą jums leidžiama naudotis bet kokiomis priemonėmis, kurios nepažeidžia Jungtinių Valstijų įstatymų, kad nepapultumėte į rankas medžiotojų grupei, kurią „Fusion“ štabas pasiųs jūsų ieškoti. Projekto „Tapti nuliū“ beta versijos testavimo dalyvis, išlikęs laisvėje iki gegužės 31 d. 12.00 val., laimės neapmokestinamą trijų milijonų JAV dolerių (\$3 000 000) premiją.

Dėkojame jums už patriotiškumą ir pastangas reikšmingai prisidėti prie siekių stiprinti šalies saugumą.

Ispėjimas: jums gresia diskvalifikacija, jei kam paskelbsite, pranešite arba patvirtinsite, kad dalyvaujate testuojant „Tapti nuliu“ beta versiją, be šios kompanijos administracijos raštiško leidimo. Daugiau žinių apie konfidencialumo sutartį, teisingą atsakomybę ir galimas sankcijas rasite savo prašymo formoje.

Pakėlusi galvą Keitlina vėl žvelgia į veidrodį. Regi paprastą moterį, kokių yra gyvas galas. Bet kitas penkias savaites jai reikės būti išskirtine.

Ar esi pasirengusi veikti nepriekaištingai, Keitlina Dėj? – klausia savęs. Nes kaip tik taip nuo šiol turėsi elgtis.

Atspindys nesureaguoja.

Lipk viršun, liepia ji sau. Viską pertikrink. Po įsakymo „Tapti nuliu“ privalai būti pasiruošusi akimoju dingti. Ištrinti save. *Pranykti.*

Kas taip daro? Pranyksta? Na, visko pasitaiko. Ji tą žino geriau nei dauguma. Žmonės gali imti ir tiesiog – puf – išgaruoti.

Jai derėtų pailsėti. Šioji naktis, ko gero, bus viena iš paskutinių, vėliau ji ilgą laiką negalės ramiai išsimiegoti nuosavoje lovoje. Galvojant apie ateitį, jos atspindys veidrodyje nekruta. Bet galop metasi iš vietos.

PO 7 DIENŲ: 20 MINUČIŲ IKI ĮSAKYMO „TAPTI NULIU“

„FUSION“ ŠTABAS, VAŠINGTONAS, KOLUMBIJOS APYGARDA

GEGUŽĖS 1-ĄJĄ, IKI VIDURDIENIO likus dvidešimčiai minučių, prie pat „Fusion“ štabo, privataus komplekso, prieš metus keistai greitai ir paslaptinai iškilusio greta Makfersono aikštės – „Milijardierius iš Silicio slėnio Sajus Baksteris nusiperka kvartalą Kolumbijos apygardos centre, dėl nežinomų priežasčių vis daugiau laiko praleidžia Vašingtone“, – su nepusryčiavusiu, pasišiaušusiu Džastinu Amariu pasilabina sutinkančiųjų būrelis.

Džastinas tarp veidų pastebi Eriką Kugan, dešiniąją Sąjaus Baksterio ranką, beveik tokią pat garsią kaip jis, išvien su Baksteriu įkūrusią „WorldShare“, valdančią dukterinę „Fusion“ kompaniją. Ji taip pat nepaprastai įtakinga, tik savita subtilia maniera.

– Įsitempusi? – teiraujasi Džastinas žengęs prie jos.

Netikėtas klausimas paskatina Eriką plačiau nusišypsoti.

– Aš kliaujuosi ir Sajumi, ir tuo, ką čia darome, – atsiliepia. Balsas švelnus ir tylus, Teksaso akcento veik nelikę. – Bet šiandieną, aišku, įtampa mane slegia. Mūsų projektas labai svarbus. Neapsakomai svarbus.

Jie su kitais garbiais svečiais pereina iš stiklo bei plieno konstrukcijų pastatytą vestibulį, įveikia kontrolinius apsaugos punktus, galiausiai atsiduria ypač patikimai sergimoje zonoje – čionai neįsineši jokių skaitmeninių dulkių ant batų, jokio mobiliojo, jokio nešiojamojo kompiuterio, jokios išmaniosios apyrankės, jokio diktofono, įmontuoto rašiklio dangtelyje, – ir pamato Tuštuma pramintą jos veiklos centrą, į atrijų panašią vietą, užtvindytą savo darbui atsidavusių komandų pirmame aukšte, virš kurios pakibęs tiltelių tinklas.

Šios vietos mastas jį pribloškia. Milžiniškoje ekranų salėje eilėmis rikiuojasi stalai, prie jų sėdi superprotingi kompiuterių inžinerijos specialistai, duomenų mokslininkai, žvalgybos agentai, programuotojai, programišiai, aibė privataus ir viešojo sektorių analitikų, kurie atlieka bendrovės „Fusion Initiative“ pėstininkų funkcijas. O ant kapitonui Kirkui pritinkančios pakyls pirmame aukšte stypso nuo nervingos energijos ir pasididžiavimo vibruojantis, į savo didingų darbų rezultatus žiūrintis Sajus Baksteris.

Nerimauti turėčiau aš, mąsto Džastinas. Visų pirma, šiandien gali nusvilti *mano* subinė.

Kompiuterių monitorių, planšečių, mobiliųjų telefonų ekranai išvien su didžiaisiais, remiančiais užpakalinę sieną, juoduoja, miega, laukia... laukia... laukia, kol bus prižadinti.

Džastinas pakreipia akis į savo rankinį laikrodį. Lieka penkio-lika minučių ir penkiasdešimt devynios sekundės... penkiasdešimt aštuonios... penkiasdešimt septynios...

Mostu paragintas judėti pirmyn, jis nusigauna iki platformos ir Sajaus, bent sykį apsirengusio oficialiai progai derančiu kostiumu, pagailėjusio šiandienos draugijos ir atsakiusio sau įprastos, kietakaktiškai nešiojamos paaugliškos uniformos: sportbačių,

dukšlių džinsų ir trumparankovių marškinėlių su kokia nors įkvepiančia citata, pavyzdžiui: PO VELNIŲ, KODĖL GI NE?

Prie Baksterio lūkuriuoja Džastino viršininkas daktaras Bertas Volkeris, CŽA Mokslo ir technologijų valdybos direktoriaus pavaduotojas, ir juodu su Sajumi atrodo kaip žmonės, kurie ką tik sužinojo apie Visko teoriją. Netoli jų stovi ne taip džiugiai nusi-teikusi, šios idėjos nuostabumu nelabai įtikinta Volkerio pirmtakė daktarė Sandra Klif (dabar ji vadovauja kažkokiam grėsmių anali-zės startuoliui).

Džastino nuomone, Volkeris primena žmogų, besidairantį kas-pino, kurį reikėtų perkirpti. Nebe tas laikas, Bertai. Čia kaspinų nėra. Testuoti gyvybiškai svarbią beta versiją pradės niekuo neišsi-skiriantis veiksmas, toks kaip pelės klavišo spustelėjimas, dešimčiai kandidatų, atrinktų į slaptą išbandymą „Tapti nuliu“, perduosian-tis įsakymą slėptis. Jie privalės tuojau pat dingti iš radarų nepaliki-dami nė menkiausių pėdsakų. Bet lengva nebus: Sajus Baksteris su kiberseklių armija, kaip niekas kitas per visą žmonijos istoriją, turi užtektinai priemonių juos rasti – ir rasti greitai.

Kiekvienam iš dešimties dalyvių – arba nulių, kaip visus vadina komanda, – suteikiamas dviejų valandų, tik dviejų valandų, prana-šumas, kad jie galėtų pamėginti įgyvendinti susigalvotą strategiją, ir vėliau „Fusion“ leisis į uolią paiešką.

– Kol dar neprasidėjo testavimas, tarsiu kelis žodžius, – pa-brėžtinai iškilmingai prabyla Sajus – keturiasdešimt penkerių, bet vis dar berniokiškos išvaizdos, į priekį mažumėlę svyrančiu kūnu, šio svorį perkėlęs ant kojų pirštų, tartum būtų nuolatos pasiren-gęs raityti kulnus. – Pirma, už istorinę reikšmę turinčią viešojo ir privataus sektorių partnerystę dėkui mūsų bičiuliams iš Cent-rinės žvalgybos agentūros. – Sajaus žvilgsnis nuslysta Džastinu,

sustingsta ties daktaru Volkeriu ir daktare Klif, ir jis visiems reikšmingai linkteli. – Ačiū ir mumis pasitikėjusiais investuotojais, dalis jų šiandieną yra čia. – Kinkteli galva kostiumuotųjų vorai, nudrikusiai priešais jo publiką. – Bet labiausiai esu dėkingas jums, „Fusion“ komandai, už nenuilstamą stropų darbą ir talentą.

„Fusion“ atstovai pratrūksta ploti. Pulką įvairių sričių ekspertų, aprūpintų gausybe pažangiausių technologinių ginklų ir didelėmis jurisdikcinėmis galiomis, sudaro kone tūkstantis štabe dirbančių individų, bet juos papildo dar tūkstančiai už centrinio komplekso ribų, medžiotojų grupės, išsibarsčiusios po visą šalies teritoriją ir pasiruošusios pulti taikinius. Sąjus Baksteris įkalė jų nariams į galvą, kad įvykius stebėsiančius liudininkus domina ne vien gaudymo būdai, bet ir kaip *sparčiai* jos pasieks užsibrėžtus tikslus.

– Mūsų laukia rimtas darbas. Per kitas trisdešimt dienų paaiškės, ar CŽA liks įsipareigojusi artimiausią dešimtmetį finansuoti mūsų partnerystę, ar valstybės žvalgyba susivienys su laisvosios rinkos išradingumu. – Jis trumpam nutyla ir prieš prašnekdamas, regis, kruopščiai apsvarsto tolesnius savo žodžius. – Visa, ką mato... visa tai... – mostu aprėpia atrijų ir nuleidžia ranką rodydamas į tris požeminius aukštus, kuriuose pilna aušintuvuose dūzgiančių serverių ir triūsia devyni šimtai trisdešimt du žmonės (CŽA skrupulingai patikrino kiekvieno biografiją), išsisklaidę po operacijų patalpas, virtualiosios realybės zonas, dronų skyrius, mokslinių tyrimų bazę, užkandinių zoną ir administracijos kabinetus, – nu eis perniek, jeigu susikirsime. Šitas projektas man asmeniškai yra svarbiausias, kokiame tik esu dalyvavęs. Be abejonių.

Jo žodžius lydi aplodismentai.

– Kai į mane pirmą kartą buvo kreiptasi su klausimu, ar aš galėčiau sugalvoti, kokie partneriški viešojo ir privataus sektorių

santykiai pakylėtų šalies saugumą ir sekimo pajėgumus į naują, nenusakomai aukštesnį lygį, dėbtelėjau į direktoriaus pavaduotoją... ir į daktarę Klif, kuri turbūt atsimena mano reakciją... jei neklystu, atščiau, hm... „Velniai rautų, gal juokaujate?“

Lyg po signalo nuskamba juokas.

– Bet nujaučiu... nujaučiu, kad kažką panašaus sakė Orvilis Raitas bendraudamas su savo broliu. Arba Openheimeris, kai jam prisakė sukurti atominę bombą, arba Izaokas Niutonas, paprašytas apibrėžti kryptį viršun.

Klausytojai vėl prajunka.

Jo veidą nutvieskia stebėtinai kerinti, plati šypsena.

– Mes nenutuokiame, ar su uždaviniu susidorosime, kol nepabandome jo įveikti. Ar ne? „Nė už ką“ visuomet eina prieš „žinoma“. Bet nors ir pasitikime savimi, nors visi čia susibūrę įtemptai plušėjo, kol kas nesame šimtu procentu tikri, kad užduotis atlikta. Tam ir reikia beta versijos testavimo. Tad pirmyn. Kibkime į darbą ir pažiūrėkime, ką mums pavyko sukurti.

Ovacijos užsitiesia. Sajus dievina savo žmones, o šie dėl daugybės priežasčių dievina jį.

Džastinas nenuleisdamas akių nuo Baksterio spėlioja: kiekgi jis sukaukęs turto? Niekas tiksliai nežino. Jo praeitis miglota. Biografinių faktų mažai. Kur konkrečiai gimęs? Painiava kilusi netgi dėl kilmės vietos. Sajus teigia pasaulį išvydęs Čikagoje, bet viešai nerodo gimimo liudijimo, paneigiančio gandus, kad slovakė motina jį, vienturtį sūnų, atsivežė į Jungtines Valstijas, kai berniukui buvo septyneri. Pastaruoju metu, įmonės „Ravensburger“ atstovams užmezgus ryšį su Sajumi ir pateikus rinkai tūkstančio dalių dėlionę su jo paveikslu (Baksteris įrėmęs rankas į šonus stovi priešais Bezoso raketą, iškelsiančią „WorldShare“ saugumo palydovus

į orbitą), žmonės entuziastingais pirštais ir skvarbiais žvilgsniais sulaukė galimybės prisidėti prie iššūkio, kuriame anksčiau buvo galima dalyvauti tik mintimis, – progos iš atskirų detalių sulipdyti aiškų šio vyro vaizdą.

Džastinas jį tyrinėjo per atstumą, rinko duomenis. Biografinės apybraižos, publikuotos žurnaluose, visos kaip viena pataikūniškos, byloja apie lėtai brendusį asmenį, kuris vėliau nei dauguma išmoko naudotis šakute arba teisingai tarti tokius žodžius kaip „niša“. (Sajus: „Nyyyšā.“) Bet intelekto koeficientas siekia šimtą šešiasdešimt aštuonis balus. Vienišas vaikas, prie kurio dažnai buvo priekabiauama, kone patrauklus, nors mažutės akys kiek asimetriškos, o alkūnes ir blauzdas raibina egzemos dėmės. Nuo jaunų dienų pasinėrė į kompiuteriją ir ant technologijų bangos plaukė į plačiuosius rinkos vandenis. Garaže įsteigė startuolį, išsiplėtusį iki dvylikos milijardų vertės verslo, kai jam sukako dvidešimt šešeri, ir jis stačia galva prasmego darbe. Iš pradžių daugiausia dėmesio sutelkė į perversmą sukėlusias technologijas ir socialinius tinklus. Savo bendrovę „WorldShare“, nedidukę, bičiulišką informacijos apsimainymo platformą („Ei, gal susitinkam?“ – „Aha, gerai“), užaugino iki *pasaulinės* draugų ekosistemos ir ėmė skubiai plėstis visomis kryptimis, gautą pelną skirdamas vis rizikingesnėms avantiūroms, tartum šunų lenktynėse mėgindamas statyti už greičiausiai kurtą.

Volstritas iš pirmo žvilgsnio pamilo aiškiaregį vunderkindą ir mielai ėmė pumpuoti pinigų į jo užmačias: kibernetinį saugumą, namų apsaugos kameras, signalizacijos ir viešąsias stebėjimo sistemas, netgi ryšių palydovus. Per dešimtmetį jis pralobsta it karalius Midas, tačiau savo gėrybėmis nesigiria (niekuomet nebuvo nufotografuotas Paryžiuje per mados savaitę, nesipuikavo draugais

Holivude, gigantiška jachta ar privačiu reaktyviniu lėktuvu), be kita ko, tyliai, pernelyg nesireklamuodamas investuoja į žaliąją, sveiką, žemiškąją ir net tarpplanetinę ateitį. Nūdien finansiškai remia saulės energijos tyrimus, ilgaamžiškesnių baterijos elementų gamybą, Federaliniam rezervui reikalingos skaidrios kriptovaliutos atsiradimą, sykiu gilinasi į modulinius branduolinius reaktorius, kad pagaliau užbaigtų naftos epochą. Kai kurie žmonės gėrįsi ir žavisi Sajumu, nes jis, neskaitant talento ir nepaisant turimų milžiniškų išteklių, rodos, nuoširdžiai trokšta savo gebėjimais bei turtais pagelbėti pasauliui, nors galėtų, tarkim, plaukioti banglente. Arba raketa skristi į kosmosą.

Taip, Sajus Baksteris – darboholikas, bet pomėgiams laisvo laiko randa: groja bosine gitara iš keturių muzikantų sudarytoje *indie* roko grupėje ir dukart per savaitę lieja prakaitą viename iš viešųjų Palo Alto teniso kortų. Romantinius santykius palaiko vien su Erika Kugan ir niekada artimai nedraugavo su jokia kita moterimi. Žurnalui „Men’s Health“ sakė, esą būtiną dvasinę pusiausvyrą jam suteikia joga. Lotoso poza prasėdi valandų valandas, o atlikdamas lentos pratimą iš vietos nepajuda ilgiau nei penkiolika minučių. (Medijos pastaruoju teiginiu nepatikėjo, ir jis per tiesioginę transliaciją parodė dvidešimt tris minutes trukusį atsaką.) Sajus iš esmės virtęs kultiniu didvyriu: žmogumi, kuris ne vien ašt-raus proto, bet ir kilnios širdies.

Milijardierius atlieka tikrą žygdarbį, kai šiais visuomenės nepalankumo laikais taip praturtėja ir tiek daug nuveikia, bet gauna taip mažai paniekos, pripažįsta Džastinas. Ir jam tenka padaryti išvadą, jog tai dar kartą įrodo, kaip praverčia pastangos labai, labai, labai rūpestingai maskuoti tikruosius savo tikslus, kad ir kokie jie, po galais, būtų.

18 MINUČIŲ IKI PROJEKTO „TAPTI NULIU“ BETA VERSIJOS TESTAVIMO PRADŽIOS

**MOLBORO GATVĖ 89, KEITLINOS DĖJ BUTAS,
BOSTONAS, MASAČUSETSO VALSTIJA**

LAIKRODIS, REGIS, NEBEVEIKIA. Laikas šliaužia, nuleipęs sustingsta, bet, jai įtikėjus, kad kažkas nutiko, kad jo tėkmė įtrūko, sekundinė rodyklė vėl cakteli į priekį. Ji susirango tolimajame sofos gale užsimetusi antklodę ant kelių, rankoje gniauždama knygą, nors nė nepamena, kada ilgai ignoruotą tomelį pakėlė nuo žurnalinio staliuko, užversto daiktais, slidaus dėl šūsnies žurnalų, kurie guli bet kaip sukritę vieni ant kitų tarytum geologiniai klodai po žemės drebėjimo – „The Atlantic“, „The New York Review of Books“, „The New Yorker“.

Bet ji ne skaito, o ginčijasi su savimi: tai bloga idėja, ne, gera idėja, ne, veikiau beprotiška. Tai geriausias jos šansas, paskutinis šansas – apmąstymai vilnija it purslotos bangos, kurios teškiasi į krantą ir atslūgsta.

Užmiršk. Prisimink. Mintys skyla ir į šipulius trupa per greitai, kad pavyktų jų nusitverti.

Kuprinė
 Miegmaišis
 Žygio batai
 6 marškinėliai
 1 atsarginiai džinsai
 „Ana Karenina“

Kvėpuok, moteriške, ragina save. Kvėpuok lėtai. Atmink, kas esi. Aš – Keitlina Dėj, kužda kaip mantrą. Trisdešimt penkerių, gimusi rugsėjo 21-ąją. Socialinio draudimo numeris: 029-12-2325. Gerai žinomi faktai tolygūs gydomajam aliejui, balzamui, maldos ratui, saitui, į kurį įsitvėrusi nepargriūsi; ji galiausiai pajunta, kaip oras užplūsta plaučius ir prasismelkia iki kraujo.

Kelių atlasas
 Greitai pastatoma nedidelė palapinė
 Dujinė viryklė
 Puodas valgiui gaminti
 Apsauginė veido kaukė
 Telefonas K
 Telefonas D
 Kompasas
 Konservuotas maistas
 Stalo įrankiai
 Užkandžių mišinys
 Konservų atidarytuvas
 Tamponai
 Muilas
 Dantų pasta

Žibintuvėlis
Baterijos
Vandens butelis

Keitlina Elizabeta Dėj. Gimusi ir užaugusi Bostone. Tėvai mirę. Du broliai – ryšys su abiem nutrūkęs. Jiems patinka sportas, jai prie širdies knygos. Jie įsisukę į statybas, ji darbuojasi bibliotekininke. Jie šūkauja žiūrėdami televizorių, ji rašo laiškus senatoriams. Jų vaizduotė skurdi, josios per laki. Gerokai per laki. Keitlinos smegenys kartais taip įsiliepsnoja, kad jas atvėsinti tenka piliulėmis.

Ji turi planą. Kuris privalo suveikti. *Privalo*. Bus smagu, tvirtina sau. Ir tuo pat metu siaubinga.